

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 13/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. B., B., správcu konkurznej podstaty úpadcu Z., spol. s r. o., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 26/05, 4 Co 27/05 z 25. januára 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 256/2006 zo 7. decembra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. B., správcu konkurznej podstaty úpadcu Z., spol. s r. o., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2008 doručená sťažnosť Ing. F. B., B., správcu konkurznej podstaty úpadcu Z., spol. s r. o., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 26/05, 4 Co 27/05 z 25. januára 2006

a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 256/2006 zo 7. decembra 2006.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že 7. augusta 2000 bola krajskému súdu doručená žaloba Ing. I. K., bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu Z., spol. s r. o., K. proti Ministerstvu pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky o zaplatenie 36 179 000 Sk s príslušenstvom.

V predmetnej veci po jej postúpení rozhodol vecne príslušný Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 20 C 181/2002 z 1. júna 2004 tak, že žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľa ako novoustanoveného správcu konkurznej podstaty rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 26/05, 4 Co 27/05 z 25. januára 2006 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a súčasne zrušil jeho uznesenie z 22. decembra 2004. Predmetný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 23. februára 2006.

Podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože „*mu neumožnil ako účastníkovi konania osobne vystúpiť na súdnom pojednávaní s cieľom, resp. so zámerom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, tak ako mu to garantuje čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.*

Zo zápisnice z pojednávania na Krajskom súde v Bratislave z 25. 1. 2006 vyplýva, že na tomto pojednávaní vystúpil právny zástupca žalobcu a právna zástupkyňa žalovaného. V tejto zápisnici nie je uvedené, že by sa k veci ako takej vyjadril sám žalobca ako bezprostredný účastník konania, ktorý mal právo na to, aby sa mohol k veci vyjadriť. Žalobca ako účastník konania sa na pojednávaní hlásil, aby mohol pred súdom vystúpiť, čo mu nebolo umožnené.“

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ podal proti predmetnému rozsudku krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 256/2006 zo 7. decembra 2006 dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné.

Podľa názoru sťažovateľa „skutkové zistenia NS SR ohľadne toho, či došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom a k odňatiu práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a pod., je veľmi povrchné, nepresvedčivé neurčité a nepreskúmateľné.

Tým, že žalobca ako priamy účastník konania sa nemohol vyjadriť k vykonaným dôkazom, bol nielen krajským súdom ako odvolacím súdom, ale aj najvyšším súdom ako dovolacím súdom očividne vylúčený ako účastník konania z možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Takýto postup súdov je podľa nášho názoru vo výraznom rozpore nielen s ustanoveniami zákona (OSP), ale bol a je súčasne v rozpore s Listinou základných práv a slobôd, totiž k ústavne zaručeným základným právom na spravodlivý proces (čl. 38 ods. 2 al. 2 in fine).“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nálež, v ktorom vysloví, že jeho základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom a súvisiace s odňatím možnosti konať pred súdom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 26/05, 4 Co 27/05 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 256/2006 porušené, prizná mu finančné zadosťučinenie v sume 1 000 000 Sk, z ktorej po 500 000 Sk je povinný mu uhradiť krajský súd a najvyšší súd, a prizná mu trovy konania v sume 6 732 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 26/08, 4 Co 27/05 z 25. januára 2006, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 256/2006 zo 7. decembra 2006.

Z informácie poskytnutej ústavnému súdu okresným súdom vyplynulo, že namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 23. februára 2006 a namietané uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 9. januára 2007. Táto skutočnosť vyplýva aj z obsahu sťažnosti sťažovateľa (keď sťažovateľ tvrdí, že „*rozhodnutia súdov sú už právoplatné a vykonateľné*“) a priložených listín.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Zmeškanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS. 114/03, IV. ÚS. 236/03).

Vzhľadom na dátum nadobudnutia právoplatnosti označených rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu a dátum doručenia sťažnosti (20. október 2008) ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považoval za vhodné podotknúť, že sťažovateľ k sťažnosti nepriložil splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom v tomto konaní, hoci v texte sťažnosti je uvedené meno advokáta JUDr. I. K., B.. Keďže ústavný súd rozhodoval o odmietnutí sťažnosti z dôvodu, že bola podaná oneskorene, nebolo už potrebné odstraňovať uvedený nedostatok sťažovateľovho návrhu na začatie konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2009